

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

X. Qualiter Roma eo tempore in Barbarorum potestatem venerit, Alaricho
eam vastante.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

CAPUT IX.

Quintum temporis Antiochia & Roma fuerint Episcopi.

Isdem fere temporibus, Antiochia mortuo Flaviano Porphyrius Episcopatum suscepit. Post quem Alexander eidem Ecclesiae praefuit. Romae vero cum Damasus octodecim annis Episcopatum tenuisset, Siricius in eius locum successit. Qui cum per annos quindecim eam Ecclesiam gubernasset, Anastasius triennio eandem sedem obtinuit. Anastasium deinde excepit Innocentius: qui quidem primus Novatianos Romae degentes persequi cepit, multasque eis Ecclesias ademitt.

Κεφ. θ.

Οι κατὰ τὸς δευτέρας χρόνος ἐν ἀντιοχείᾳ κληρονομήσαντες.

Πρὸς τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ τὴν ἀντιοχείαν Φλαβιανὸς τελευτήσας, πορφύριος τὴν ἐπισκοπὴν διεδέξατο· μετὰ δὲ πορφύριον αὐτὸς ἀλέξανδρος τὸ ἐκείνης ἐκκλησίας πρεσβύτερος καὶ τὴν ῥωμαίων δάμασον ἐπὶ δεκάτριετη τὴν ἐπισκοπὴν κρατήσας, περικελευσθέντα ἀνάσαστον ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας ἐκείνης μετὰ τὴν ἀνάσαστον Ἰννοκέντιον· ὃς πρῶτος οὖν ἐν ῥώμῃ ναυαλιανὰς ἐλαύνειν ἤρξατο, πολλὰς τε αὐτῶν ἐκκλησίας ἀφείλετο.

CAP. X.

Qualiter Roma eo tempore in Barbarorum potestatem venerit, Alaricho eam vastante.

Sub idem tempus Roma quoque à Barbaris capta est. Etenim Alarichus quidam Barbarus, qui foederatus erat Romanorum, & qui Imperatori Theodosio in bello contra Eugenium tyrannum auxilio fuerat, eaque de causa dignitatibus Romanis fuerat honoratus, felicitatem suam non tulit. Sed imperium quidem arripere haudquaquam constituit. Constantinopoli vero decedens, ad Occidentis partes transgressus est. Cumque in Illyricum pervenisset, late cuncta vastare cepit. Porro transeunti obstiterunt Theffali circa ostia Penei fluminis, unde per montem Pindum iter est versus Nicopolim Epiri. Commissaque pugna, tria circiter millia ex ejus exercitu peremerunt. Post hæc Barbari qui cum illo erant, quidquid obvium fuisset, igni ferroque vastantes, ad extremum Romam quoque ipsam occuparunt. Eamque depopulati, maximam partem admirandorum illic operum incendio consumperunt: pecuniam vero direptam inter se dividerunt. Multos quoque Senatorii Ordinis, variis affectos suppliciis interemerunt. Alarichus vero imperio illudens, Attalum quendam Imperatorem nuncupavit. Quem cum uno die satellitibus stipatum tanquam

Κεφ. ι.

Οι κατὰ τὸν δὲ τὴν χρόνον ἠρώμην ὑπὸ βαρβάρων ἡρώμην ἀλαρχίᾳ ταύτῃ περιβάλλαντες.

Υπὸ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ ῥώμην ὑπὸ βαρβάρων ἀλώμενη σωσέη ἀλαρχίᾳ γὰρ πρὸς βαρβάρους, ὑπὸ αὐτῶν ῥωμαίοις, καὶ τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ ἐκ τῆς ἐν γῆν τῆς τυραννὸς πόλεμον συμμαχίας καὶ διατετορομαϊκῆς ἀξίας τιμηθείς, οὐκ ἐκ τὴν ἐντυχίαν ἀλλὰ βασιλεύειν μετὰ πρὸς τὸν ἀναχωρήσας δὲ τῆς κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ τὰ ἐσπέριμα μέρη διεκασίη γρομῶν δὲ ἐπὶ τὰ ἰλλυριῶν, ἐνθὺς παρὰ ἀνέπεπε διαβαίνοντι ἢ αὐτῶν, ἐπιταλοὶ ἀντέστησαν καὶ τὰς ἐκβολὰς ἔπειτα νειὰ ποταμῶν, ὅθεν δι' ὄρας πύδα ἐπὶ ταύτην τῆς ἡπειρὸς διαβῆναι ἐστὶ καὶ συμπελάσεις, καὶ περικύβητος ἀνείλον οἱ Θεοδοσίῳ μετὰ δὲ ταῦτα πᾶν τὸ ἀπὸ τῆς ἀστυνομοῦντες οἱ σω αὐτῶν, τέλει καὶ τὴν ῥώμην κατέλαβον καὶ πορθησάντες αὐτῶν, τὴν πολλὰ τῶν θαυμασίων ἐκείνων ἱερμάτων κατέκαυσαν τὰ ἰχνηματα δὲ ἀπαγῆς ἔλαβον καὶ πολλὰς τῆς συγκλήτου βελίης διαφορῆς δίκαις ὑπεβάλλοτες, ἀπώλεσαν κατὰ παίζων τῆς βασιλείας, ἀναδείκνυσσι βασιλεία, ὁνομαζόμενον ἄπυλον ὃν μίαν μὲν ἡμέραν, ὡς βασιλεία

δορυφορέμῳ παρῖνα ἐκέλευε τῷ ᾧ
ἀλλῶ, ἐν δ' ἄλλῃ τὰξί Φαίνεαυ παρῖνα
ἐν τὰ ταῦτα κατὰ πρῶτον εἰς φυγὴν
ἐρεάτη, φήμης αὐτὸν ἐν φόβῳ κατὰ τῆς ἰσάσης,
ὡς εἴη ὁ βασιλεὺς Θεοδοσίῳ δυνάμιν δο-
σεύας τὴν αὐτὰ πολεμήσεσσαν· τὰ μὲν ἐν
τῇ φήμης εἰκὴν πεπλασμένη· ἀληθῶς γὰρ ἡ
δυνάμεις ἐπορεύετο καὶ εἰς τὴν φήμην εἰς
Ἰσπαινας, ἀλλ' ὡς ἔφην, ἀποδ' ἔρας ὄχρῳ
ἡγεῖ· ᾧ ὡς ἀπινύλι αὐτὰ ἐπὶ τὴν ῥώμην, ἐν-
λαθεῖς πρὸς αὐτὸν μοναχὸς τὸν βίον, παρῖνει μὴ
ἐπιχειρεῖν ἐν τηλικατοῖς κακοῖς, μὴ ᾧ χαί-
ρειν Φοινίς καὶ αἵμασι· ὁ δ' ἐκ' ἐγῶ, ἔφη, ἐθε-
λωσῆς ἐπιτάξει πορεύεσμαι ἀλλὰ πρὸς καθ'
ἐκείνου ὀχλεῖ μοι βασιανίζων, καὶ λέγων· ἀπὶ
τῆς ῥωμαίων πόρθησιν πόλιν· τοσαῦτα μὲν
καὶ εἶ τῆς.

A Imperatorem procedere iussisset, postri-
die servili habitu prodire fecit. Et cum
ista gessisset, repente fugam arripuit,
rumore quodam perterritus, quasi
Imperator Theodosius exercitum ad-
versus ipsum pugnaturum misisset. Ne-
que vero falsus hic rumor fuit. Re vera
enim adventabat exercitus. Verum
ille famam ejus non sustinens, in fugam
se conjecit, ut dixi. Fertur porro virum
quendam venerabilem, professione
Monachum, cum dum Romam profici-
feretur, monuisse ne tot ac tantis late-
retur malis, neve cædæ ac sanguine de-
lectaretur. Cui Alarichus: Ego, inquit,
non sponte eò proficiscor: sed nescio
quis me quotidie sollicitat ac stimulat,
ita dicens: Perge urbem Romam vastaturus.
Verum, de hoc satis superque sit
dictum.

Κεφ. ια΄.

Περὶ τῶν ἐν ῥώμῃ ἐπισκοποῦντων.

CAPUT XI.

De Episcopis urbis Romæ.

ΜΕΤΑ τὸ Ἰννοκένιον, Ζώσιμος τῆς ἐν ῥώμῃ
ἐκκλησίας ἐπὶ δύο ἔτη ἐσώθησε καὶ
μὴ τῶν δ' ἐξονοφάτι· ἔτη τρία τῆς ἐκκλη-
σίας ἠσπύρησεν, ὃν κελεῖται διεδέξατο, καὶ ὅσα
ἐκείνου τὰς ἐν ῥώμῃ ναυαλιανῶν ἐκκλη-
σίας ἀφείλετο, καὶ τὸν ἐπίσκοπον αὐτῶν ῥεσι-
κέλευεν, καὶ οἰκίας ἐν ᾧ αὐτῶν σινάγειν
παγκρασεῖν· ἀρχὴ γὰρ τῆς ναυαλιανῶν με-
γαλῶς ἐπὶ τῆς ῥώμης ἦνθησαν. ἐκκλησίας
πλείστας ἔχοντες, καὶ λαὸν πολὺν σινάγειν
ἔχοντες· ἀλλ' ὁ φόβος καὶ τῶν ἡγεσάντων, τῆς
ῥωμαίων ἐπισκοπῆς ὁμοίως τῇ ἀλεξανδρείων
πρὸς τῆς ἱεροσολύμων, ἐπὶ δυναστείαν ἤδη πα-
ρῖνει παρῖνεσθαι καὶ διατάττει, ὡς εἶπε ὁμο-
φροσύνας οἱ ἐπίσκοποι ἐπὶ ἀδείας σινάγειν
ἑαυτοῖς χωρήσαν· ἀλλὰ πάντα λαβόντες
αὐτῶν, μόνον διὰ τὴν ὁμοφροσύνην ἐπαι-
νήσαν αὐτῶν· ἐμὴν οἱ ἐν κωνσταντίνῃ πόλει
τὸ πεπλάσθαι· ἀλλὰ μὴ τῶν ἔργων αὐ-
τῶν, καὶ ἂν πόλεως σινάγειν εἴασαν, ὡς δὴ
παρῖνει ἡδη ταῦτα ἱκανῶς ἔφην.

POST Innocentium Zosimus Roma-
nam Ecclesiam per Biennium admi-
nistravit. Quo mortuo Bonifacius tri-
bus annis eidem Ecclesie præfuit. Huic
deinde successit Celestinus. Et hic quo-
que Novatianis Ecclesias quas Romæ
habebant, ademit & Rusticulam eorum
Episcopum clam in privatis ædibus ple-
bem colligere compulit. Etenim ad id
usque temporis Novatiani Romæ
plurimum floruerant, cum multas ibi
Ecclesias possiderent, & maximam po-
puli multitudinem in eis colligerent.
Sed invidia quoque istos attrivit: cum
Episcopatus Romanus perinde atque
Alexandrinus, ultra sacerdotii fines pro-
gressus, jam olim in dominationem de-
generasset. Et ob hanc causam Epi-
scopi Romani, ne illos quidem qui cum
ipsis in fide consentiebant, libere con-
ventus agere siverunt: sed illos ob con-
fessionem fidei laudantes, omnibus tam-
en bonis spoliarent. At Constantino-
politani Episcopi, ab hoc morbo immu-
nes fuere. Non enim solum Novatianos
intra urbem conventus agere sinebant,
verum etiam singulari amore eos com-
plectebantur, ut jam antea abunde
dixi.

